

somhøest godt populært Foredrag over en eller anden Sag; men det kan ikke siges at være til nogen egentlig Gavn for Landboeleverne som saadanne, da de ikke ville kunne anvende i Livet det, de lære paa denne Maade. Det gaar ikke an at sige, at fordi man har en Skov, som kun er 100 Tdr. Land, behøver man ikke at kende mere til Forstvidenskabens end saa og saa meget, end hvad der kan læres paa en nem Maade; det er et aldeles urigtigt Raisonnement. Jeg kan forstaae, at det vilde være godt, at selve Forstvidenskabens, Skovbrugslæren i sin Heelhed blev meddeelt paa Højskolen. De Landboelever, som havde særlige Gvner og fortrinlig Lyst, vilde da i Forbindelse med deres øvrige Studier kunne høre et eller andet Affnit af Skovbruget, og da de ikke skulde underkaste sig Examen deri, vilde de jo kun behøve at følge med, forsaavidt deres Tid og Kræfter tillod det; men at man vil lade Landboeleverne faae Skovbruget som en ny Disciplin til dem, de allerede have, og saaledes, at det foredrages paa en usuldstændig Maade, det forekommer mig urigtigt. Nei, Kundskab til Skovbrug kan ikke saaledes afpasses efter den tænkte Skovs Størrelse. De Herrer maa nemlig erindre, at naar man f. Ex. har 20,000 Rd. — jeg beder undskyld, at jeg strax springer ind i et Exempel — saa kan man ved at kjøbe en Landeiendom til 50,000 Rd., ikke alene have Renter af sine Penge, men kan tillige leve med Familie paa en passende og god Maade. Og hvorfor? Fordi der ved Landbruget udfordres store Driftsomkostninger, store Administrationsudgifter, hvorved der er Leilighed for en Mand til at faae sin Tid, sine Kræfter og sit Arbejde betalt. Dette er ikke Tilfældet med Skovbrug; thi kjøber jeg f. Ex. en Skov til en Værdi af 20,000 Rd., vil jeg kun faae Rente af mine Penge, fordi Administrationsudgifterne ved Skov ikke ere en Tyvendebedel imod ved en Landeiendom til samme Priis. Der kan altsaa ikke være Tale om at drive disse smaa Skove paa en fordeelagtig Maade; det kan være herligt og behageligt at have dem af æsthetiske Hensyn, og jeg ønsker sandelig ikke, at de skulle forsvinde; men som Erhvervsstykke have de ingen Betydning. Et Spørgsmaal, der vil kunne fremkomme for en

Landmand med Hensyn til Skovbruget, vil være følgende: Der har Du en Udmærkt, skal Du anvende den til Uger, til Eng eller til Skov? Med Hensyn til Uger og Eng vil han kunne faae Spørgsmaalet besvaret af sig selv, da han som Landboelev har lært Forbunds-læren; han vil kunne undersøge Oberlaget og see, om Forbødens Bestaafenhed egner sig bedst til Uger eller Eng; men med Hensyn til det sidste Tilfælde kan han eengang for alle henvende sig til en Forstmand. For at han selv skulde besvare det, vilde det ikke være nok, at han har lært Skovbruget paa den Maade, som her paatænkes, men han maatte desuden ogsaa være gaaet videre i Forbunds-læren end Landmændene, idet det for Forstmanden netop kommer an paa den saakaldte Undergrund, medens der for Landmanden er mere Tale om Oberlaget i en 14 å 15 Tommers Dybde. Et andet Spørgsmaal er endelig, naar han har en Skov paa 50 Tdr. Land, som staar sty og færdig, om han skal afdrive den, og hvorledes; det er et Spørgsmaal af den Bestaafenhed, at det løses eengang for alle. For at drive Skov med Fordeel, maa man have Skov i større Udstrækning, og vil man da selv bestyre den og derved indvinde det, som man ellers maa give i Administrationsudgifter, maa man lægge sig efter Skovdyrkningen i dens Heelhed, og man vil, troer jeg, ikke have nogen Nytte af at have hørt saadanne afpassede populære Foredrag over Skovbrug, som man her tilsigter; men man vil være nødsaget til at henvende sig der, hvor Forstvidenskabens, hvor Skovbruget læres i sin Heelhed. Jeg skal altsaa, næstefter at henstille til den ærede Minister, om han ikke maatte dele den Anskuelse, at det, han ønsker, tildeels vil kunne opnaaes ad administrativt Vet, foreslaae det høie Thing at lade Lovven omtrent forsvinde, i alt Fald kun at slaae fast, at der gives en vis aarlig Sum til Gartneren, men uden at han kreeres til Professor, og uden at vi faae en saadan fast Lærerplads, som her er foreslaaet, ved Landbohøjskolen.

Mourier-Petersen: Efter den ærede sidste Nøgtdagsmands Udtalelser vil jeg kunne fatte mig ganske kort, idet jeg i det Væsentlige kan tiltræde, hvad han yttrede. Jeg skal holde